

Speech Voorzitter op Jubileumconcert

Dames en heren,

Als voorzitter van het Banjo-Orkest heb ik vanavond het bijzonder genoegen u allemaal zeer hartelijk welkom te mogen heten.

Beleven we deze avond een brok nostalgie? Het zal wel zijn. Ik zeg dikwijls: van nostalgie kan men niet leven, maar het helpt wel.

Wanneer men spreekt over een verbeterde versie van iets wordt dit heden ten dage mooi omschreven als: ‘ een versie 2.0’. Vandaar, voor u zit vanavond hier klaar: het Banjo-Orkest 2019, versie 2.0.

Het Banjo-Orkest van Vlaamse Studenten stierf in 1970 een roemloze dood toen zijn ‘président-général-directeur et fondateur’ Alfons Bouckaert tot pastoor te Knokke-Heist werd benoemd. Bij de muzikanten brak een ontroostbaar verdriet uit. De opstand tegen het bisschoppelijk gezag, dat hem had benoemd, werd gepredikt. Even werd zelfs een bestorming van het bisschoppelijk paleis te Brugge overwogen. Eén man bleef, zo is ook zijn sterke persoonlijkheid, zeer rustig bij dit alles. Onze stichter-componist-dirigent Fons Bouckaert, die de mening was toegedaan dat ook jonge mensen, zij het node, zich bij bepaalde beslissingen in het leven dienstbaar en met begrip dienen neer te leggen. Alhoewel dit ook bij hem wel met zeer veel pijn in het hart zal zijn gebeurd.

Maar het toeval in het leven, bestaat zoiets? Vele mensen twijfelen daaraan, maar toeval, dat bestaat echt wél.

In 2007 vierde het St. Aloysiuscollege zijn 175-jarig bestaan. Diverse dagen werden allerlei activiteiten ontplooid. Maar men zocht hopeloos naar de ‘top of the bill’, namelijk een bijzondere act tijdens de feestviering met 400 deelnemers in Salons Cortina Wevelgem. We hebben het te danken aan oud-leraar Freddy Dusselier, thans ook een erg gewaardeerd lid van de loistieke sectie van het orkest, die in het feestcomité een hint gaf: zou het niet mogelijk zijn dat het gewezen Banjo-Orkest die avond zou optreden in Cortina? Directrice Rita Verstraete, thans ere-directrice, en hier vanavond onze welkome gaste, pikte hierop onmiddellijk in.

Toen ze me contacteerde borrelde meteen het eeuwig gevoel van discipline van ’t college in mij op, en mijn antwoord was spontaan: natuurlijk doen we dat! Tot ik de hoorn neerlegde, en ik mij begon te realiseren dat men daarvoor toch wel een degelijke bezetting nodig heeft... Dus broer Rik opgebeld, en die antwoordde, ook met datzelfde eeuwig gevoel van discipline van ’t college, dat we dat zeker zouden doen. Tot hij op zijn beurt de hoorn neerlegde, met dezelfde knellende vraag: hoe beginnen we daaraan?

Maar we zijn er toen met een groepje oud-muzikanten meteen aan begonnen. Van alle gecontacteerde oud-muzikanten vonden wij er méér dan genoeg terug, zodat het Banjo-Orkest ondertussen op heden bestaat uit meer dan 70 % ouwe knarren van zestig jaren geleden, aangevuld met enkele dartele veulens, zoals Bruno sax tenor, Tine klarinet en viool. Ook de legendarische regionale drummer Adri mocht hierbij niet ontbreken, evenmin als bassist Luc Demeyere en het orkest heeft zelfs een internationaal geval, oud-Georgiër en ondertussen ‘Belgsman’ geworden, elektrische gitaar Zurab Maisuradze. Na het grote succes in Cortina zijn

we er verder blijven op kloppen, en de aanvragen tot concerten stroomden meteen binnen, zodat we vandaag reeds aan meer dan ruim honderd concerten toe zijn in die twaalf jaren sinds de wederopstanding.

Ere-directrice Rita Verstraete, een oprecht gemeente dank van ons allen naar jou toe!

Het orkest stond eerst onder de leiding van Rik, onze zanger-gitarist-banjospeler, die na verloop van een paar jaren het dirigeerstokje letterlijk en figuurlijk heeft doorgegeven aan onze huidige dirigent Jacques Lecluyze. Jacques, beroepshalve een méér dan gedegen en hoger gevormd muzikant, eerst leraar aan de Muziekacademie te Menen, later haar directeur en thans ere-directeur.

Hij doet het, hij doet het wéér, hij doet het telkens wéér: zéér vakkundig, waar nodig terecht veeleisend. Jacques onderbreekt soms wel eens een nummer tijdens de repetitie om luidop de vraag te stellen, wie van die banjo's in godsnaam een 'si bemol' in plaats van een 'gewone si' heeft gespeeld? Hij is zowaar de enige voor wie dit dan is opgevallen.

Hij doet het op een zeer lieve, hartelijke en beminnelijke manier en wordt dan ook door alle muzikanten als het ware verafgood. Alhoewel wij hem al lachend, maar niettemin zeer liefdevol, naar Noord-Koreaans model onze 'grote leider' heten.

Dames en heren,

Het jubileumconcert naar aanleiding van ons 60-jarig bestaan is essentieel voor ons ook een dankconcert.

Vandaar dat ik zeer graag namens het orkest enkele gemeente dankwoorden mag uitspreken:

1.- Dank vooreerst aan het St. Aloysiuscollege Menen voor alle faciliteiten waarvan wij al die jaren al mogen genieten: in eerste instantie ons repetitielokaal hier in de aula Debrie, de vroegere kapel. Alhoewel de woorden die hier tijdens de repetities worden uitgesproken heel anders klinken dan 60 jaren terug. Ik zou durven zeggen: een ietsje smeugiger, soms zelfs een beetje vettiger, maar niettemin 'Every time we feel the spirit'. Nadat eredirectrice Rita Verstraete werd opgevolgd door de huidige directeur, dhr. Mathieu Dehaene, die omwille van andere engagementen slechts kort bij aanvang kon aanwezig zijn, waarvoor zijn excuses, heeft Mathieu het van Rita meteen naadloos overgenomen. We mogen ook sinds zijn aantreden hier verder genieten van al die zalige tegemoetkomingen. Een grote merci hiervoor.

2.- Hoe konden wij ooit onze dank uiten naar het college toe voor al deze gratis voordelen naar ons orkest toe?. Ik was dan ook zeer gelukkig toen mijn bestuur het voorstel aanvaard heeft om ons concert van deze avond in het teken te stellen van het 'goede doel'. Welk goede doel? Het goede doel dat exclusief door het college, zijn directie, zijn leraars, zijn leerlingen mocht worden vooropgesteld zonder enige inmenging van onze kant. De keuze van hen is gevallen op de VZW Missing You, een soliede vereniging die staat voor de begeleiding van jongeren die het soms mentaal moeilijk hebben, en dit met het oog op het vermijden van soms dramatische toestanden. Ze zullen hun project dan ook kunnen aanbieden tijdens de maand december in de Warmste Week in Kortrijk.

Mevrouw Veronique Vonck, regionaal afgevaardigde van de VZW Missing You, heeft meteen uit respect en appreciatie de wens uitgedrukt om hier vanavond te kunnen aanwezig zijn, alhoewel zij omwille van diverse drukke engagementen slechts tijdens het tweede deel van het

concert onder ons kan zijn. Ze zal tevens aan de hand van een infostandje de informatie over haar erg verdienstelijke vereniging aan ons allen kenbaar kunnen maken.

3.-We danken het stadsbestuur van Menen, dat ons gisteren de grote eer heeft voorbehouden om in het stadhuis te worden gehuldigd. Mevrouw de schepen van cultuur Griet Vanryckegem, hier ook vanavond graag aanwezig, bracht ons een sublieme toespraak die binnenkort ook op onze website zal terug te vinden zijn. Mevrouw de schepen, tevens lerares hier aan het college: duizendmaal dank!

4.-Niemand in het orkest zal me ten kwade duiden dat ik ook mijn diepe genegenheid uit naar mijn 'Werkgroep Banjo-Orkest 60' toe: Johan Leploe, Freddy Dusselier, Bo Decramer, Gery Vermeersch, Mark Verraes, en last but not least onze eeuwig verdienstelijke penningmeester-secretaris Martin Depuydt. Dank voor jullie subliem werk bij de voorbereidingen van ons feestweekend.

5.- Hubert Vanooteghem, onze webmaster, stond in voor de uitwerking van het programmaboekje dat u vanavond wordt aangeboden. Een ingenieur met een kunstziel, misschien gaat dit op het eerste gezicht niet altijd samen? Dat is bij Hubert dan wél het geval. Dank hiervoor, Hubert.

6.- Het reiscomité organiseert sinds 2011 onze tweejaarlijkse concertreizen naar het buitenland en doet dat op een perfecte wijze. De aanzet tot die reizen is er gekomen dank zij het initiatief van banjospeler Yves Vandebossche, die dan ook onze eeuwige reis Leider is geworden. En in één adem vernoem ik hierbij, zonder andere mensen te willen oneer aandoen, Bernard De Tavernier, die altijd de go-between is tussen Menen, Oostenrijk, en Zuid-Duitsland. Bernard heeft in al die jaren de sublieme contacten tot stand gebracht met Hans en Christa Fischer uit Sonthofen, leden indertijd van de Jugendblaskapelle in Sonthofen, waarmede onze harmonie en orkest indertijd muzikale uitwisseling tot stand brachten, en met wie wij ondertussen eeuwige vriendschapsbanden hebben opgebouwd. Hans en Christa hebben ons bij die vijf tweejaarlijkse concertreizen sinds 2011 onnoemelijk veel diensten verleend, in al hun eenvoud. Bedankt hiervoor Yves, bedankt Bernard.

7.- Vandaar vrienden: "ein herzliches Willkommen heute Abend, Hans und Christa Fisher, die die lange Versetzung aus Sonthofen nach Menen geschafft haben um das ganze Wochenende mit uns zusammen Fest zu feiern. Wie ich auch gestern im Rathaus von Menen sagen konnte: Hans und Christa, sie sind immer wunderbar!"

8.- Uit de studio's van Hollywood hebben wij Geert en Annemie De Geetere losgeweekt en geïmporteerd die altijd en overal, ook vanavond, klaar staan om al dat moois dat wij mogen beleven op de pellicule, of hoe heet dat spul weer? vast te leggen. Dankuwel Annemie en Geert voor zoveel dienstbaarheid.

9.- Ik dank tevens de sponsors van heden avond, die ons geholpen hebben in de mate van het mogelijke aan de organisatiekosten het hoofd te bieden, zodat wij een zo degelijk mogelijk resultaat kunnen bekomen voor het goede doel van het college. Ik noem hier graag de Rotary club Menen, de CVBA Casier Risk and Insurance uit Menen en enkele sponsors die in alle eenvoud liever anoniem wensten te blijven.

10.- En wat moet ik als voorzitter nog zeggen naar jullie toe, mijn vrienden-muzikanten? Uit dank voor zoveel innige en jarenlange vriendschap gedurende al die jaren herhaal ik zeer graag

voor deze volle aula wat ik gisteren in het stadhuis reeds naar jullie toe heb mogen zeggen met Flip Kowlier: ‘min moaten, min moaten, ‘k zie junder gèren, wuk zoek ik doen zoender gidder? Min moaten, min moaten, ‘k moete mie hier vandage soms zo wèren om nie sentimentjeel te doen’.

Tot slot vrienden, graag nog het volgende. Hoe was zestig jaren geleden in ons college de verhouding tussen de college-overheid enerzijds en de leerlingen anderzijds? Was die verhouding altijd zachtaardig te noemen? Bah, ‘k weet het nog zo goed niet. Of was die verhouding eerder hardhandig te noemen? We moeten niet overdrijven. Soms vloog in de klas wel eens een bordveger door het lokaal, er werd wel eens tegen onze kopjes met een harde sleutelbos aangestreeled, er werd wel eens pijnlijk in onze zachte wangetjes geknepen. Maar er heeft uiteindelijk niemand onder ons hiervan enig blijvend trauma opgelopen.

Maar hoe zit dat dan met de gezagsverhouding binnen ons orkest, tussen onze dirigent enerzijds en zijn discipelen anderzijds? Zachtaardig? Bah, ik weet het nog zo goed niet. Of eerder hardhandig? We moeten niet overdrijven. Maar u zal reeds gezien hebben dat onze zanger-gitarist-banjospeler Rik vast zit op zijn hoog stoeltje, geïmmobiliseerd na een medische ingreep aan de knie. De oorzaak hiervan? Niets bijzonders, tenzij dan dat onze grote leider Jacques tijdens een recente repetitie in een woeste koleire een beetje wild in het rond is beginnen schoppen. Maar heb geen vrees: het Banjo-Orkest beschikt over een uitstekende verzekering tegen arbeidsongevallen.

Vrienden, lang genoeg gebabbeld, leve de muziek! Zoals reeds al die lange jaren, zowel zestig jaren geleden alsook de jaren sindsdien vatten wij elk concert steevast aan met het muzikale ‘Aperitief ‘van de hand van Fons Bouckaert.

Ik wens u veel muzikaal genot, en vraag dan ook graag uw aandacht voor het Banjo-Orkest 2019, versie 2.0.

Dirigent Jacques: graag geef ik u hierbij met het volste vertrouwen het dirigeerstokje in handen!

Marc Decramer, voorzitter